

MODEL D'ESCOLA PÚBLICA I ENSENYAMENT CONCERTAT

Tomeu Mascaró

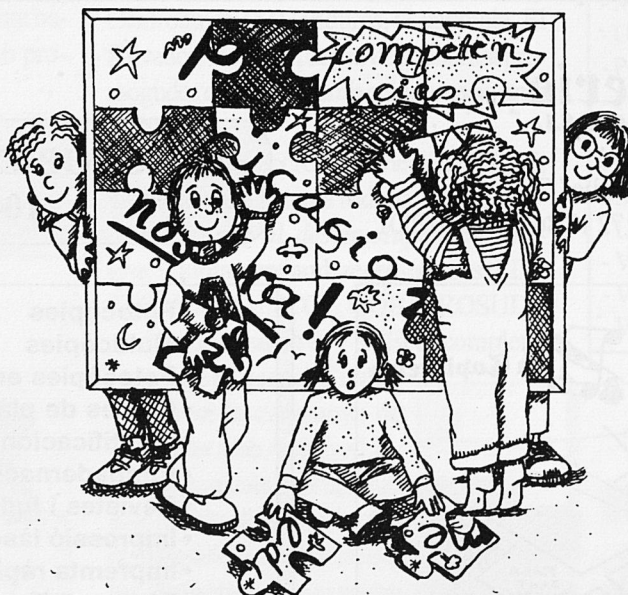
Membre de la Comissió Executiva de l'STEI

Fa uns dies en Pío Maceda, membre històric de la confederació d'STEs i excel·lent conversador, publicava en el diari EL PAÍS un article on feia una reflexió que m'agradaria recordar. Deia que el ministre socialista Maravall havia defensat els concerts, davant el rebuig dels sectors progressistes i de les exigències de la patronal, amb la voluntat de fer possible la integració dels centres privats que ho volguessin en l'oferta educativa que l'Estat ha de garantir.

La realitat va ser molt distinta. L'actuació de la Administració vers els titulars de l'ensenyament privat no va ser tant progressista com semblaven els principis generals de la LODE. L'enyorada homologació funcional amb l'ensenyament de titularitat pública no s'ha produït i els treballadors i treballadores de l'ensenyament concertat es troben decebuts i desorientats.

A hores d'ara, la situació encara s'ha complicat una mica més. L'arribada al poder del PP i la seva política neoliberal ha encès l'alarma: les hordes dels bàrbars en el poder amenacen els serveis públics. El capital somriu i fa la seva. Les

forces progressistes parlen de bel·ligerància davant el nou marc sociopolític i, fins i tot, n'hi ha que, oblidant la feblesa participativa dels treballadors i de les treballadores (antics subjectes revolucionaris), la hipo-

crecia dels partits polítics (sotmesos a les campanyes publicitàries), la subordinació del poder polític al poder financer, l'opressió que exerceix el poder mediàtic, l'obsessió de l'esquerra per trobar i no cercar una

casa comú, demanen la lluita final i la rescinció dels concerts. I és això últim allò que més em preocupa.

Em preocupa que l'afany mobilitzador dels darrers mesos en contra de la privatització dels serveis públics hagi oblidat, tal vegada deliberadament, els treballadors i les treballadores de l'ensenyament concertat.

Sembla com si es volgués identificar model d'Escola Pública i l'actual escola de titularitat pública gestionada per l'Administració d'esquenes a la comunitat educativa; com si els serveis públics fossin sinònim de serveis amb finançament públic però gestionats pels interessos polítics d'aquells que interinament ocupen la direcció de l'Administració Pública.

¿No és cert que el model d'Escola Pública que defensam suposa el desenvolupament d'una única xarxa escolar que representi una alternativa a l'escola actual? No es pot obviar que l'ensenyament privat suposa a les illes l'escolarització de quaranta-cinc mil alumnes, quasi un quaranta per cent de la població escolar, que dóna feina a més de dos mil treballadors i treballadores i que amb prou feines significa una sisena part del pressupost educatiu de les Balears.

Ara que parlem de transferències educatives seria un bon moment per tornar a reflexionar sobre quin tipus de servei educatiu volem i sobre quines passes és imprescindible donar per aconseguir-ho.

Crec que és el moment de recordar la necessitat de relativitzar la importància de l'escola com a element transformador de la societat. És ben cert que el capitalisme té altres mitjans més

fiables que l'escola per configurar ideològicament, políticament i social els individus. Però tampoc no hem de minimitzar el seu paper dins aquest àmbit. Hem de reconsiderar la realitat educativa.

És evident que la gestió d'un servei públic com és l'educació no pot quedar en mans de la iniciativa privada. És també evident que el fort increment quantitatiu i qualitatiu dels centres de titularitat pública tampoc no ha significat un vertader avanç en el Model d'Escola Pública. És per això que cal allunyar-se de les anomenades guerres escolars. És el moment de sumar esforços, de lluitar contra la privatització del servei educatiu. I això suposa donar una passa endavant en la reivindicació d'homologar funcionalment tot l'ensenyament sostingut amb fons públics. Ja he dit abans que les expectatives que es varen crear amb la LODE d'aconseguir una vertadera integració de les dues xarxes educatives i superar la dicotomia privat/públic no ha estat possible. I no ho ha estat per mor de la manca d'una llei suficientment progressista sinó per la manca d'una actitud política sufici-

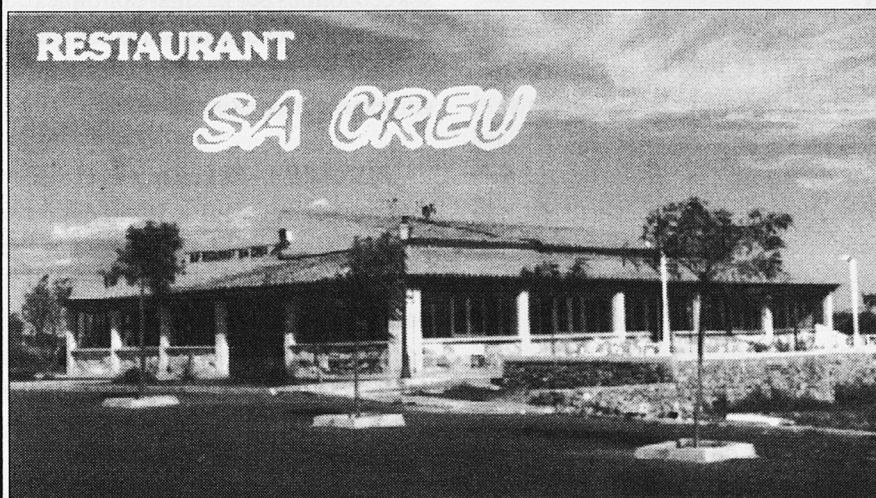
entment progressista. És hora de saber si, una vegada transferides les competències educatives, la comunitat escolar tindrà la capacitat d'incidència suficient per fer possible una política educativa progressista que, des de l'esquerra, té uns irrenunciables: gestió democràtica i components pacifistes, ecologistes, no sexistes, no discriminatoris, etc.

**Preocupa que l'afany
mobilitzador dels darrers mesos
en contra de la privatització dels
serveis públics hagi oblidat, tal
vegada deliberadament, els
treballadors i les treballadores
de l'ensenyament concertat**

El vertader problema és determinar qui pot donar aquest servei. Descartam que ho pugui fer la iniciativa privada, seria contradictori amb la definició de servei públic. No podem deixar l'organització d'una prioritat social a un sector que només està interessat pels guanys. Si descartam també la possibilitat que un Estat agònic pugui garantir aquests tipus de prestacions, la cosa es complica un poquet més. Com articulam el sistema de prestacions de serveis públics? Un anarquista ens respondria que la solució és l'organització, l'organització de la comunitat que rep aquesta prestació. Tal vegada és hora de fer una passa endavant. Pensau-hi. □

**CUINA MALLORQUINA
MENÚ DIARI**

**BATEJOS - NOCES - COMUNIONS
MENJARS D'EMPRESA**

SALES CLIMATITZADES

Ctra. Manacor - Inca, km. 9 · Tel. 83 02 46 · 07520 PETRA